

**Arentoft (FP):**

Det er til udenrigsministeren. Hvis det virkelig var muligt, er der da ingen tvivl om, at vi ville hjælpe alle i hele verden, men vi har oven i købet udvalgt nogle specielle lande, som vi støtter særligt, og så lader vi en masse andet gå ind over den store multilaterale organisation, hvor en stor del af det bliver spist op af administrationsomkostninger.

Men nu har regeringen fremlagt den såkaldte påskepakke, hvor man på befodringsfradraget regnede med at kunne skaffe statskassen 185 mill. kr., og andre steder taler man om at spare 100 mill. kr. eller 200 mill. kr., altså alt muligt skal man gøre. 100 og 200 mill. kr. betyder meget for regeringen, men her kan man med en håndbevægelse sige: o.k., nu ryger der 247 mill. kr. Det er den slags ting, jeg synes er ulogisk, og som jeg tror mange har svært ved at forstå. Jeg er enig med hr. Maisted, der siger, at man burde komme meget længere ad frivillighedens vej, for så kunne man måle befolkningens interesse. I dag er u-landsbistand – man ser altid billeder af sultende børn – noget, staten ordner. Der er mange, der simpelt hen er uengagerede, og deres samvittighed er i orden, for staten sørger jo for, at vi er så gode over for u-landene.

(Kort bemærkning).

**Kofod-Svendsen (KrF):**

Jeg vil sige til hr. Arentoft, at der ikke er nogen modsætning mellem, at man frivilligt yder bidrag – der ydes 50–100 mill. kr. årligt i frivillige bidrag – og at staten har en forpligtelse. Hr. Arentoft siger, at vi yder bidrag til specielle lande. Ja, vi har valgt nogle lande, som er særlig hårdt ramt af krisen: Kenya, Tanzania, Indien, Bangladesh. Men netop fordi vi har udvalgt nogle få lande for virkelig at yde en målrettet indsats dér, yder vi tillige gennem UNDP en indsats i de lande, som ikke er dækket af vores bilaterale hjælp. Der er ingen modsætning imellem at satse målrettet på nogle lande og så være med i den internationale bistands- og ambulancetjeneste, som UNDP står for.

Spørgsmålet er: ønsker vi virkelig at vise solidaritet, eller ønsker vi at føre en nationalegoistisk linje? Det mener jeg er alternativet.

**Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):**

For hr. Arentoft kan jeg oplyse, at det samlede beløb, der fra dansk side anvendes til u-landsbistand, bliver fastlagt år for år, og at der står et stort flertal i folketinget bag ved.

De midler, vi taler om, altså de midler, der går til IDA under Verdensbanken, er et beløb, der tages af dette samlede beløb; der er altså ikke tale om en merudgift i forhold til det, der allerede er fastlagt.

Hermed sluttede forhandlingen.

*Afstemning*

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling

vedtoges uden afstemning.

**Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):**

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til finansudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

**12) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 75:**

*Forslag til folketingsbeslutning om en uafhængig undersøgelse af forvaltningen af den danske bistand til udviklingslandene.*

Af Riishøj (SF) m.fl.

(Fremsat 20/3 84).

Forslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):**

Spørgsmålet om en undersøgelse af bistandsadministrationen blev rejst i forbindelse med den bistandspolitiske debat i folketinget i februar 1983, og regeringens holdning er i dag den samme som dengang.

Danida undergik sammen med den øvrige del af udenrigsministeriet for ca. 2½ år siden en større strukturundersøgelse, som førte til en række ændringer i Danidas opbygning og struktur, og der er ikke siden påvist noget